

Rugămintea prietenului

de Shinichi HOSHI

traducere din japoneză de Victor Ieremia

Tănărul cu pricina locuia de unul singur într-un bloc de garsoniere. Se ocupa cu compunerea de ilustrații; fusese recunoscut ca un talent, numărul solicitărilor sporea, iar venitul său nu era rău deloc.

Într-o seară pe la 11, în vreme ce tănărul era adâncit în munca lui, sună soneria de la intrare. A venit careva.

– Măi să fie, oaspeți, și abia de-mi intrasem în mână. Poate să fie cine-o fi, azi n-am timp să țin de urât nimănui.

Se ridică și deschise ușa bombănind: era un prieten. Coleg de gimnaziu și liceu, iar de atunci încolo rămăseseră prieteni apropiați. Făcuse facultatea de economie, iar acum era angajat la o companie. Prietenul zise de afară:

– Știi, am o rugăminte..

– Ceva simplu?

– Hmm, e posibil să se lungească dacă pornim să vorbim despre asta.

– În cazul ăsta, îmi pare rău, dar n-ai putea să vii în altă zi? Am o ilustrație de predat până mâine dimineață. Oi fi eu chipurile liber profesionist, dar în situații de-astea, treaba e dură. O fi exagerat să zic că mă lupt pentru fiecare secundă sau minut, dar o jumătate de oră e foarte importantă.

– E posibil să ia cam atât...

– Cum zici. Așa că n-am vreme acuma. Mâine.

– Așa deci, păcat..., prietenul luă o expresie de renunțare. Va fi vrând să îmi ceară sfatul cu privire la ceva, dar acuma sunt ocupat. Pe lângă asta, nici nu e genul să se supere dintr-atât, doar e prietenul meu cel mai bun.

Tănărul se întoarse la lucru. După vreo două ore, sună telefonul. “Cine să fie, la ora asta?...” Ridică receptorul:

– Da, vă rog?

– Vă rog să ma scuzați că vă deranjez la ora asta, dar...

Era mama prietenului ce venise mai înainte. Vocea îi suna încordat. Tănărul întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

– ..., știți,... , fiul meu a murit...
– Poftim? Imposibil...
– Nu, e adevărat. M-am gândit să vă anunț, fiindcă erați prietenul lui cel mai bun.

– Nu îmi vine să cred, dar pare adevărat. Pornesc imediat către dumneavoastră.

– Nu, nu trebuie să vă deranjați. Ajunge că suntem noi lângă el..

– Nu, n-aș avea pace...

Desenele erau practic gata. Vor mai fi fiind câteva puncte asupra cărora nu era încă mulțumit, dar acestea țineau mai mult de conștiința lui de artist, și nu erau o problemă de natură să atragă atenția celor de la editura revistei. Asta-i situația. Ajunge atât.

Tânărul își schimbă hainele, ieși și luă un taxi. Ce să se fi întâmplat tipului, de ce a murit? Sinucidere oare? În cazul ăsta, și eu am o parte din răspundere, e posibil că dacă aș fi stat de vorba cu el acum câteva ore să nu se fi întâmplat nimic.

Daca e să mă gândesc așa, arăta ciudat de serios. Dacă mi-aș fi dat seama că e din cauza asta, aș fi făcut pe dracu-n patru și tot aș fi stat cu el. Și totuși, de ce să moară...

Îl năpădiră muștrările de conștiință. Îi veniră în minte o grămadă de incidente din lunga lor prietenie. A întins spre mine mâna ca spre ultima speranță de salvare, iar eu i-am dat cu piciorul zicând că-s ocupat.

Casa prietenului era într-un cartier mărginaș. Casă pe pământ. Tânărul intră într-un suflet și își exprimă pe scurt condoleanțele către părinții prietenului, după care se duse și vorbi către corpul prietenului.

– Îmi pare rău pentru ce-am făcut. Eu sunt de vină pentru ce s-a întâmplat. Nu mi-am putut inchipui că erai așa de necăjit. Dacă știam, aș fi făcut cumva rost de un pic de timp măcar...

Îl podidiră lacrimile, vocea începu să-i tremure. Aflat lângă el, tatăl prietenului îi zise:

– Sunt sigur că fiul meu e consolată de cât ești de trist pentru el. Însă dumneata nu ai nici o răspundere, de vină e doar neatenția lui însuși.

– Nu, e din cauza mea.

– Nu-i adevărat. Beat fiind, a dat să treacă strada într-un loc în care traversarea era interzisă.

– Cum, beat?.. ripostă imediat tânărul. Nu i se păruse deloc așa. În cazul ăsta, să fi băut după asta pe undeva?.. Tatăl zise:

– Exact. Un accident rutier, în care și fiul meu a fost de vină. L-a călcat un camion de mare tonaj, șoferul n-a mai avut cum să mai pună frână brusc. E o nenorocire, dar asta e. Dumneata ești primul pe care l-am anunțat, imediat ce s-a terminat expertiza la fața locului și am adus corpul aici.

– Cam la ce oră a avut loc accidentul, vă rog?

– În jur de 11.

– Cum, 11? de surpriză, tânărul ridică vocea fără să vrea.

– S-a întâmplat ceva?

– Da, exact pe la ora aceea, a venit la mine în vizită. În cazul ăsta, te pomenești că era...

Părinții prietenului se uitară unul la altul și ziseră:

– Așa, deci poveștile sunt adevărate. Deseori am auzit despre asta. Înseamnă că a venit să își ia rămas bun de la dumneata, prietenul lui cel mai bun.

A doua zi fu priveghiul. După ce făcu vizita de rigoare, tânărul se întoarse și se întinse un pic. Deci cam pe la ora asta a venit ieri. L-am vazut atât de clar că nici nu mi-ar fi trecut prin minte că ar putea fi o fantomă, îmi amintesc până și de conversația purtată. Cum își depăna el amintirile, sună soneria.

Deschizând ușa, era prietenul lui, acolo, în picioare. La fel precum ieri. Tânărul scutură din cap și se frecă la ochi:

– Nu, nu se poate...

– Asta e, chiar dacă nu se poate. Azi ai zis că ai timp, așa că iată-mă-s. Pot să intru?

– Ehem, păi, poftim..., răspunse tânărul. Prietenul intră și se așeză pe scaunul din apropiere. Întotdeauna când venea acolo se așeza. Prietenul zise:

– Așadar,...

– Suntem prieteni buni și nici vorbă să umblu să te alung de aici, dar e ciudat. Doar abia m-am întors acasă de la priveghiul tău. Înțelegi în ce situație te afli?

– Ți dai seama că înțeleg. Realizez și eu măcar că mi s-a subțiat umbra. Știi, din cauza asta noi nu putem să ne arătăm de obicei oamenilor. Îi apucă tremuriciul și nici gând să mai poți vorbi ceva cu ei. Însă noi ne cunoaștem de multă vreme și...

Uitându-se bine, tânărul văzu că umbra pe care o făcea prietenul lui în lumină era doar cam pe jumătate de întunecată față de o umbră obișnuită.

– Deci ai ajuns o fantomă...

– Îhî. Poate că vei fi vrând să mă întrebi cum mă simt, dar nu găsesc nici o descriere potrivită. Asta e, nu poți să înțelegi cum e până n-ajungi așa.

– Trecând peste asta, ieri păreai că vrei să te sfătuiești cu mine cu privire la ceva.

– Exact. Dar zi-mi, nu ți se face rău aflând că-s fantomă? Dacă-i așa, dispar imediat.

– Nu, e-n regulă. M-am obișnuit câte puțin. Deși e normal că m-am speriat un pic la început. Deci, despre ce oare vrei să vorbim?

La întrebarea tânărului, prietenul zise:

– Ala n-a fost nici un accident. Am fost ucis.

– Călcat de mașină, nu?

– Aceea a fost cauza imediată. Adevărul e că mi-a fost dat să beau o bautură cu niște prafuri în ea, și apoi am fost împins în mijlocul șoselei, abia ținându-mă pe picioare.

– Cum așa, una peste alta?

– În compania unde lucram, exista o mare sumă de bani cu destinație necunoscută. De fapt, destinația nu era deloc necunoscută, erau genul de bani băgați în mașinații, care n-au cum să fie declarați în rapoarte. În mod obișnuit nimănui nu-i pasă de așa ceva, dar de data asta a apărut un sponsor nou care s-a oferit să coopereze cu noi participând la conducerea întreprinderii, așa încât compania a căpătat perspective spre un câștig important. Or în cazul ăsta, a devenit necesar să se facă puțină ordine și în problema respectivă. Așa că m-au scos pe mine că aș fi sustras banii.

– Dar, tu nu ești tipul să facă așa ceva...

– Ba tocmai ăsta a fost motivul. În materie de sustrageri de bani, era nevoie ca persoana respectivă să nu fi părut nimănui în stare de așa ceva. Cu unul cu faimă de nechibzuit, o parte din responsabilitate revine și mahărilor care i-au permis asta știind ce-i poate pielea. Ghinionul meu că m-au ochit tocmai pe mine...

– Sunt multe romane de genul ăsta, dar nu mi-ar fi venit să cred că se întâmplă în realitate. Întreprinderile astea sunt de o cruzime... Și, cum au facut de te-au mătrășit?

– Contabilul șef, adică superiorul meu direct. M-a invitat la masă, așa cum rareori se întâmplă. Și cum canalia nu bea alcool, m-am pomenit că

beau de unul singur. Îi dădea cu “dumneata ai un viitor strălucit”, “ești un talent prețios pentru companie” și mă tot îmbia la băutură cu vorbe dulci. După cum m-am îmbătat în felul ăla bizar, în ciuda faptului că m-am reținut fiind în fața superiorului, sunt sigur că mi-a pus ceva pastile în bautura. Sigur. Mă simțeam ușor, de parcă aș fi plutit.

– Si apoi, cum a fost?

– Ticălosul mi-a zis că mă duce acasă, în mașina condusă de el. Și la un moment dat, a oprit mașina zicându-mi “am ajuns”, iar eu m-am îndreptat în direcția pe care mi-a indicat-o. Într-un loc în curbă cu vizibilitate redusă, în care traversarea era interzisă. Un loc numai bun să fii călcat de o mașină. Mai mult ca sigur că ticălosul a făcut-o după ce a căutat mai întâi locul potrivit.

Ascultând acestea, tânărul se înfurie.

– Ticălosul, canalia. Măine mă duc să-l denunț la poliție.

– Degeaba. Nu există nici o dovadă. Poate că ar depista narcoticele, dar pot foarte bine să creadă că le-am băut de unul singur. Cât despre caietele de contabilitate, sunt sigur că au fost falsificate cu măiestrie. Mai mult ca sigur că nu există nici un locșor de care să se poată lua cineva.

– Însă în felul ăsta, nici mort nu poți să îți găsești pacea.

La vorbele tânărului, fantoma prietenului încuviință.

– Așa-i.

– În cazul ăsta, ce-ar fi să te duci să-l bântui pe contabilul șef? Pe mine nu m-ai speriat, dar ticălosul știe că are ceva pe conștiință, așa că o să tremure-n dodii.

– Treaba e că n-o să meargă. Tu ești artist și ai o anumită sensibilitate. Pe lângă asta ești și prietenul meu cel mai bun. Cu alte cuvinte, suntem pe aceeași undă. Asta face posibilă materializarea sufletului meu.

– Hmm. Păi atunci, ce-ar fi să facem așa: am un prieten la televiziune, vorbesc cu el și aranjăm o emisiune aici. E locul perfect pentru a spune lumii ce ai de zis. Îi luăm ticălosului gâtul în fața opiniei publice.

– Nu merge. În prezența altora, se perturbază undele și nu mă mai văd. Și-n mod special nu îmi fac bine televizorul și aparatele de filmat. Nu pot să apar deloc pe unde dintr-astea.

– Habar n-aveam de așa ceva. Dar spune-mi, cam ce poți să faci în starea actuală?

– Conversații de genul celei de acum, sau, cu chiu, cu vai să apăs butonul de la sonerie. Din cauza asta, chiar dacă aș vrea să îl strâng de gât, nu pot. De asta am venit să mă sfătuiesc cu tine.

– Am înțeles. Te-ajut, atât cât numai pe tine te-aș ajuta. Ai nevoie de o grămadă de bani?

– Taică-meu a fost funcționar la stat, așa că acum are o pensie. Mai am și doi frați, așa că se va descurca el la bătrânețe. Pe lângă asta, știi foarte bine că nu-s însurat așa că n-am pe nimeni rămas să-i port de grijă. Nu vreau decât să mă razbun pe ticălos. Însă și să îl stoarcem de bani ar fi o idee. Cu cât îi va fi mai greu ticălosului, cu atât o să fiu eu mai alinat. Cât despre bani, ți-i voi da ție. Ca fantomă, n-am pe ce să-i cheltui.

– S-a făcut. Să încercăm cumva.

– Bine, atunci ajunge pe asta seara.

Și fantoma prietenului se făcu nevăzută.

În ziua următoare, tânărul telefonă la compania la care fusese angajat prietenul său și ceru să i se facă legătura cu contabilul șef. Acesta zise:

– Care este problema?

– De curând, unuia dintre subalternii dv. i s-a întâmplat o nenorocire, după cum știți...

– Sunteți prieten cu el?

– Mda, cam așa ceva. Privitor la cauza morții sale...

– Po- poftim, ce vreți să spuneți?

Vocea interlocutorului deveni șovăitoare. E sigur că are ceva pe conștiință.

– Înțelegeți dumneavoastră fără să vă mai spun eu. Faptele întâmplate în noaptea aceea.

– E-eu, nu cunosc nimic. Poliția mi-a pus două sau trei întrebări, însă nu am fost bănuț de nimic. Umbli să mă ameninți?

Se pierduse cu firea groaznic. Însă ținând seama de faptul că nu închisese telefonul, era clar că se afla singur, în camera lui de șef de serviciu. Și că subiectul îl preocupa foarte tare.

– Exact. Ca să nu uit, nu cumva să cereți detectarea telefonului meu. Dumneavoastră veți ieși în pierdere. Ascultați deci, în afară de cazul în care doriți să fiți dat în vileag, va fi nevoie să pregătiți o sumă de bani. Cu postul dumneavoastră, nu va fi imposibil...

Tânărul pronunță o sumă substanțială.

– Însa, nu imediat...

– Să știți că nu mă grăbesc. Însă, mai curând sau mai târziu, va trebui să plătiți.

Și tânărul închise telefonul.

Se făcu unsprezece seara și iar veni fantoma prietenului. Tânărul dădu să înceapă să îi explice cum fusese, dar prietenul îl opri:

– Știu tot. Trebuie să știi că noi, fantomele, știm totul. Ai procedat foarte bine.

– Însă, mai mult ca sigur, că o să facă pe niznaiul. Acum e momentul să mai facem încă o mișcare. Putem oare să îți înregistrăm vocea?

– Nu prea îmi plac mie aparaturile-astea-n general, dar tot e mai bine decât camera de televiziune. Să încerc cumva...

Spiritul prietenului vorbi deci spre microfon despre cum fusese înșelat și ucis de către șeful lui de serviciu. Spre deosebire de conversația obișnuită, înregistrarea părea să-l extenueze, dar reușiră totuși să obțină cumva un sunet slab. Redat ridicând volumul, se auzea acceptabil.

– Bun, să încercăm să ți amenințăm cu asta.

După vreo două zile, tânărul telefonă iarăși șefului de contabilitate.

– Tot eu vă deranjez.

– Nu te lași, ai? Pe ce bază îți permiți să faci aluzii...

– Poftiți și ascultați atunci aceasta. Pe bandă...

Tânărul puse înregistrarea. Vocea prietenului.

– „, După ce mi-a dat să beau o băutură în care pusese narcotice, șeful contabil m-a dat jos din mașină într-un loc unde traversarea era interzisă...

Ascultând acestea, șeful serviciului scăpă un strigat speriat.

– Nu se poate. Netotul ăla e mort. A murit pe loc. Imposibil să fi avut când să vorbească așa ceva. Eram acolo și l-am văzut cu ochii mei. E un truc!

– Puteți să credeți ce doriți. Într-adevar, e posibil să fi fost un fel de truc. Însă se-ntâmplă că am înregistrat cu claritate ceea ce tocmai ați spus. Iar asta este o dovadă evidentă...

– Ticălosule...

– Permiteți să vă întreb, ce veți face? Vă duceți să vă predați la poliție? Sau pregătiți banii, în schimbul casetei acesteia.

– Bine. Voi procura banii.

– Așa să faceți, asta e ceea ce se cheama o soluție isteată. Dumneavoastră puneți banii într-o geantă și să ne întâlnim la ora nouă

seara. Stați așezat pe o bancă în părculețul de lângă compania dumneavoastră. Iar când veți fi bătut pe umăr, fără să vă întoarceți...

Tânărul îi dădu instrucțiunile.

Seara, când să iasă din casă, fantoma prietenului apăru și îi zise.

– Mai bine las-o baltă. Nemernicul a angajat un ucigaș de profesie. Cu vorba să te urmărească până acasă, să recupereze caseta și orice altceva, inclusiv banii și pe lângă asta să îți astupe și gura.

– Aualeu...

Aproape sigur că e cum zice prietenul. Tânărul renunță să se mai ducă și telefonă a doua zi șefului de la contabilitate.

– Eu sunt, după cum vă amintiți...

– Am pregătit banii conform instrucțiunilor tale, de ce n-ai venit să îi iei?

– Pai, dacă ai pregătit și un ucigaș... nu e de mirare că nu pot să apar fără nici o precauție.

– De unde știi...

– Asta ca să vă dați seama că știu totul. Vă sfătuiesc să nu mai umblați cu șmecherii aiurea. În seara asta vă rog să fiți onest.

– Am înțeles.

În noaptea respectivă, tânărul schimbă locul întâlnirii într-un cimitir și astfel reuși să intre în posesia unei mari sume de bani. Adversarul acceptase în cele din urmă înfrangerea, pentru că nu îi mai puse nici o piedică. Întorcându-se acasă fantoma prietenului îl aștepta.

– Ai reușit, în fine.

– Mda, în fine. Dar acum, ce să facem cu banii.

– Să-i împărțim. Problema e că eu n-am ce face cu ei. Oferă jumătatea mea unui templu, să se roage pentru mine să pot ajunge în rai. Cât despre cealaltă jumătate, fă cu ea ce vrei.

– Gata, te și duci în rai. Nu e nici o grabă.

– Îhî, n-am de gând să plec de aici până nu îl văd pe ticălos că își dă ultima suflare.

– Bun, în cazul ăsta, voi trage să îi fac tot mai multe zile fripte. E din ce în ce mai interesant.

Tânărul mai așteaptă o zi și îl sună iar pe șeful de la contabilitate.

– Vă raportează că am luat act de primirea banilor.

– Acum n-ai de ce să te mai plângi.

– Ba mai am. Rămâne faptul că ați vrut să mă ucideți. Pe moment voi lăsa la o parte problema prietenului meu, dar rămâne banda pe care e înregistrată convorbirea noastră despre ucigașul plătit.

– Poftim?..

– După cum vedeți treaba continuă. Sau, poate vă veți duce să vă predați la poliție? Dumneavoastră ați atribuit o vină inexistentă unui subaltern foarte cumsecade și apoi l-ați ucis. Sunteți un criminal de cea mai joasă speță. Mai mult, pentru a preveni dezvăluirea faptei, ați sustras din banii companiei și ați încercat încă o omucidere. Nici vorbă să puteți scăpa doar cu banii aceia.

– Vai, vai de capul meu... se auzi un oftat.

Tânărul îi zise fantomei prietenului care veni seara.

– Așa deci. O să se predea? Sau o să încerce să dispară? În orice caz, dacă vom continua cu telefoane din astea, în companie nu prea îi va mai veni să rămână.

– Îmi plac. Mulțumesc pentru tot.

– E pentru tine, și între timp m-am prins de șmecherii. Îmi place din ce în ce mai mult.

Tot continuând el cu telefoanele, după câteva zile, într-o noapte sună iar soneria. Crezând că e fantoma prietenului, tânărul deschise ușa. În fața îi stătea un bărbat necunoscut, de vreo cincizeci și ceva de ani.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– V-am prins, în sfârșit.

– Eu sunt șeful serviciului de contabilitate, cel căruia i-ați tot dat o grămadă de telefoane de amenințare și l-ați stors de bani.

– Și cum de m-ați găsit...

– După ce mi-am bătut capul în fel și chip, gândindu-mă la viitor și la onoarea familiei mele, m-am hotărât să închei conturile și m-am aruncat de la etaj. Murind, am înțeles toată situația, așa că în primul rând am venit să vă adresez salutul meu.

– Aha, înseamnă deci că tocmai ați dat ortul popii...

Tot corpul nemernicului emana dorință de răzbunare. Într-o asemenea situație îți poți da seama că e o fantomă și fără explicații. Tânărul zise.

– Cred că ați greșit adresa arătându-vă aici. Dumneavoastră ați murit din cauza propriei nemernicii. Eu n-am făcut decât să ascult de rugămintea prietenului meu mort. Dacă aveți vreo plângere, duceți-vă la el. Ah, vai, te pomenesti că murind nemernicul de șef, s-o fi dus drept în rai...

– Dacă n-ai fi fost dumneata, totul ar fi mers ca uns. Pe lângă asta, mi-am dat seama că matale imi poți vedea imaginea. Probabil că ni se potrivesc undele. E numai bine. Asta înseamnă că eforturile mele de a apărea sunt răsplătite. De acum încolo, o să vin în fiecare noapte.

– Lasă gluma.

– Așa-mi veți percepe indignarea.

Și, totul se întâmplă precum zisese. Apare cum se face noapte. Insuportabil. Nu și când era împreună cu cineva, dar cum rămânea singur, apărea imediat, de parcă ar fi așteptat asta special.

Dupa ce se gândi la una, la alta tânărul se hotărî să cheltuie o parte din banii câpătați și să ia adopte o metodă de apărare.

Oaspeții lui, care mai de care, îi zic acum:

– Nemaipomenit, v-ați cumpărat deci cameră video cu tot sistemul aferent!

Tânărul s-a procurat tot ce trebuie pentru a fi capabil oricând să declanșeze înregistrarea de imagini, în cazul în care ar apărea ticalosul. Ar fi fost norocul lui dacă s-ar înregistra ceva. Avea de gând să vândă imaginile la un post de televiziune, laolaltă cu explicațiile cu privire la modul în care evoluase situația.

Însă, poate tocmai din pricina asta, fantoma nu mai apăruse niciodată de atunci încolo. Oaspeții îi zic tânărului:

– Nu prea păreți să folosești toată aparatura pe care v-ați cumpărat-o. V-ați și plictisit de bine ce ați cumpărat-o?

– Nu, de fapt nu e chiar așa...

N-ar crede dacă le-ar spune și chiar dacă l-ar crede nu s-ar simți prea în largul lui. Pentru că moartea șefului de la contabilitate îl privește și pe el întrucâtva. Nu poate decât să tacă. Și totuși, cui i-ar fi trecut prin minte că un asemenea sistem ar putea avea o asemenea folosință...